

KAŽKADA ANKSČIAU

Seniai seniai, dar prieš prakeiksmą, pilies koridoriais taip garsiai griaudėjo karaliaus žingsniai, jog net šešėliai spruko šalin, kad jų nepastebėtų. Jis buvo blogos nuotaikos, o kuo labiau artėjo prie *jos*, tuo darėsi niūresnis. Dar prieš įžengdamas į tą pilies sparną pajuto jos kerštą. Jis telkėsi kaip prie sosto salės susirinkusi pikta minia, tik karalius į ją nekreipė dėmesio. Ši ragana buvo lyg jo žemes apėmęs maras.

Ir ją iškart išguis.

Atidarius dvivėres duris jam tarp menčių iškilo balti liepsnų sparnai pasidabruotais kraštais. Durys trenkėsi į sieną, nedaug trūko, kad medis skiltų pusiau, bet įsibrovėlė net nežvilgtelėjo ir toliau tingiai sėdėjo soste. *Jo soste.*

Vengdama žiūrėti jo pusėn ji tik perbraukė sau per koją, kaip kad rūpestingas meilužis galėtų elgtis su jau nekantraujančia partnere. Pačiame šone jos suknelė prasiskyrė, nuo kulkšnies iki pat klubo apnuogindama lygią kojos odą. Ji ant blauzdos tingiai brėžė apskritimus, dar išsilenkdavo, nes pirštai kilo vis aukščiau. Jo buvimas jai nė kiek nesutrukdė, nes ranka vis dar kilo šlaunies šonu.

– Nešdinkis.

Dabar ragana sutelkė dėmesį į jį.

– Iš pokalbių su tavimi nėra jokios naudos. Neišgirsiu nei lo-
gikos, nei pagrindo. Bet dabar tau turiu naują, netgi viliojantį
 pasiūlymą. – Ji lėtai perbraukė rankomis per plonu suknios audi-
niu dengiamas pūpsančias krūtis, jos žvilgsnis darėsi vis sunkes-
nis, bet drąsiai žvelgė į jį. – Nusimauk kelnes.

Jis sukryžiuo rankas ant krūtinės, atrodė labai rūstus. Net
kūrėjas negalėtų jo palenkti ir priversti vykdyti jo užgaidų. O ji
toli gražu neprilygo kūrėjui.

– Nešdinkis, – pakartojo jis. – Išsik pati, nes kitaip priversiu
taip pasielgti.

– Pabandyk. – Vos vienas nežmogiškai gracingas judesys ir
ji jau stovėjo, jos ilga sidabro spalvos suknelė sužibo kaip dangų
skrodžiantis kardas. Daugiau nebuvo jokių bandymų suvilioti. –
Paliesk mane ir sunaikinsiu viską, kas tau brangu. Jūsų didenybe.

Jos balso tonas tapo pašaipus, lyg jis nebūtų vertas savo titulo
ar pagarbos.

Bet jis tik nusijuokė, tas garsas buvo toks pats grėsmingas
kaip prie jos laibo kaklo prispaustas durklas. Ne ji viena buvo ap-
dovanota mirtingiesiems nebūdingu greičiu.

– Rodos, buvai suklaidinta, – tik suurzgė jis. – Man nėra nie-
ko brangaus. Noriu, kad dar prieš sutemstant dingtum iš šios ka-
ralystės. Jei iki nurodyto laiko to nepadarysi, paleisiu savo pra-
garo šunis. Jiems baigus puotą, viską, kas liks, sumesiu į Ugnies
ežerą.

Jis laukė, kol užuos jos baimę. Bet ji tik staigiai metėsi į
priekį, ir vos vienu brutaliu judesiu ašmenys perrėžė jai gerklę.
Ant tviskančios suknios pasipylė kraujas, aptaškė spindinčias

marmurines grindis ir ištepė jo rankogalius. Jis sukando dantis ir nušluostė durklą.

Nekreipdama dėmesio į naują, siaubingą kaklą žymintį rėžį ji pasitraukė, o šypsena buvo dar nedoresnė nei blogiausiojo iš jo brolių. Žaizda pati užsivėrė.

– Ar esi dėl to tikras? Nejau nėra nieko, ko trokšti? – Jam neatsakius jos irzulys suliepsnojo. – Gal vis dėlto gandai buvo teisingi. Gal toje šarvuotoje krūtinėje tu neturi širdies. – Apėjo jį ratu, o suknelės apačia ant anksčiau švarutėlių grindų paliko kraujo žymę. – Gal mums derėtų ją prapjauti ir patikrinti.

Jam ant nugaros ji pastebėjo anksčiau nematytus sidabriškai baltus liepsnų sparnus ir jos šypsena tapo dar laukiniškesnė. Sparnai buvo jo mėgstamiausi ginklai, jis mėgavosi tuo nuožmiu, iki baltumo įkaitusiu karščiu, kurį pajutę priešai iš siaubo atsitraukdavo ar krisdavo ant kelių ir verkdavo kruvinomis ašaromis.

Ji greitai spragtelėjo pirštais, sparnai papilkėjo, o paskui visai išnyko.

Apimtas panikos jis bandė vėl išauginti sparnus, tačiau nepavyko.

– Tuoj parodysiu triuką, tokį patį bjaurų kaip velnias.

Tariant kerus jos balsas atrodė tiek jaunas, tiek senas. Jis nusikeikė. Žinoma. Štai kodėl ji praliejo kraują, juk tai buvo auka vienai iš jos negailestingų deivių.

– Nuo šios dienos šią žemę sukaustys prakeiksmas. Pamirši viską, išskyrus neapykantą. Iš tavo pasaulio pradings meilė, malonė ir viskas, kas gera. Vieną dieną viskas pasikeis. O kai pajusi tikrą laimę, prisiekiu pasiimti ir tą, kurią mylėsi.

Jis vargiai girdėjo tamsiaplaukės raganos tariamus žodžius, nes susikaupęs bandė išauginti sparnus, tik niekaip nepavyko.

Kad ir ką ji jiems padarė, jo mėgstamiausias ginklas visiškai pradingo.

Jis taip troško kraujo, kad aplink viskas ėmė dažytis raudonai, bet sukaupė valią ir sugebėjo suvaldyti pyktį. Dabar iš negyvos raganos nebūtų jokios naudos, ypač jei vylėsi atgauti tai, kas buvo pavogta.

Ji caktelėjo liežuviu, lyg būtų nusivylusi, kad jis neišleido vidinės pabaisos ir nesigriebė keršto, o tada jau sukosi nuo jo. Jis nesivargino jos sustabdyti. Bet kai prabilo, balsas buvo tamsus ir tylus, kaip naktis.

– Tu klysti.

Ji stabtelėjo ir žvilgtelėjo per grakštų petį.

– Nejaugi?

– Velnias gali būti bjaurus, bet jis niekada nesigriebia triukų. – Jo šypsenoje slypėjo tiek pagundos. – Jis derasi.

Pirmą kartą ragana atrodė neužtikrinta. Ji save laikė pačia gudriausia ir pavojingiausia. Tik pamiršo, kieno sosto salėje dabar stovėjo ir kaip smarkiai jis įsikibęs į tą prakeiktą ir apgailėtiną daiktą. Žinoma, jis nepaprastai mėgausis jai tą primindamas.

Juk čia Nedorųjų karalystė ir jis juos visus valdė.

– Nori sudaryti sandėrį?

PIRMAS

Pragaras nebuvo toks, kaip tikėjausi.

Nekreipdama dėmesio į šalia stovintį Rūstumo princą tyliai virpėdama įkvėpiau, o aplink sklaidėsi demoniškos magijos dūmai, nes kaip tik ją pasitelkęs jis mus čia atgabeno. Į septynis ratus.

Vos per kelias akimirkas iš Palermo olos atsidūrėme šioje karalystėje, o aš spėjau prisigalvoti pačių įvairiausių atvykimo scenarijų, kiekvienas iš jų buvo baisesnis už ankstesnį. Kiekviename košmare įsivaizdavau žemyn krintantį ugnies ir sieros krioklį. Tokias karštas liepsnas, kad jos išlydytų mano sielą arba nudegintų mėsą iki pat kaulų. Bet tik bandžiau suvaldyti staiga apėmusį virpulį.

Per tvyrančius dūmus ir miglą vos galėjau įžiūrėti iš keisto, matinio brangaus akmens išskaptuotas sienas, kurios tęsėsi toliau, nei galėjau įžiūrėti. Jos buvo tamsiai mėlynos arba juodos, lyg tamsiausios jūros gelmės būtų pakilusios į neįsivaizduojamą aukštį ir ten sustingusios.

Man net nugara pašiurpo. Atsispyriau norui iškvepiamu oru susišildyti rankas arba ieškodama paguodos atsisukti į Rūstumą.

Jis nebuvo mano draugas ir akivaizdu, kad ne gynėjas. Jis buvo būtent toks, kaip jį apibūdino brolis Pavydas: pats blogiausias iš septynių demonų princų.

Monstras tarp pabaisų.

Niekada neturėjau sau leisti pamiršti, kas jis yra. Vienas iš Nedorųjų. Nemirtingųjų, kurie vogė sielas velniui, ir savanaudiškų naktinių būtybių, kurių močiutė man ir mano dvynei visą gyvenimą liepdavo saugotis ir nuo jų slapstyti. O dabar pati savo noru pažadėjau susituokti su jų karaliumi, Išdidumo princu, kad taip panaikčiau prakeiksmą. Arba bent jau leidau jiems tuo tikėti.

Šįvakar kiek anksčiau įteiktas mano būsimo vyro perduotas metalinis korsetas tokiam šaltame ore atrodė nepakenčiamai ledinis. Mano tamsūs, tviskantys sijonai buvo per ploni, kad suteiktų apsaugą ar šildytų, o bateliai plonais odiniais padais buvo pasiūti iš juodo šilko.

Venose stingo kraujas. Nieko negalėjau sau padaryti, tik galvoju, jog čia dar vienas nedoras mano priešo planas, kad mane sutrikdytų.

Man prieš veidą lyg dvasios pleveno garais virtęs iškvėptas oras. Toks vaiduokliškas, nežemiškas. Neraminantis. O Deive aukštybėse. Aš iš tiesų buvau pragare. Jei demonų princai pirmi manęs nepribaigs, nona Marija neabejotinai mane užmuš. Ypač tada, kai močiutė sužinos, jog raštu pasižadėjau savo sielą atiduoti Išdidumui. Kad mane kur kraujas ir kaulai. Velniui.

Atmintyje šmėsteli pergamentas, kurį pasirašydama įsipareigojau Išdidumo dvarui. Negalėjau patikėti, kad šią sutartį pasirašiau krauju. Nepaisydama ankstesnio užtikrintumo dėl savo sukurpto plano infiltruotis šiame pasaulyje ir atkeršyti už sesers nužudymą, dabar čia stovėdama jaučiausi visiškai tam nepasiruošusi.

Kad ir kur tas „čia“ buvo. Nepanašu, kad būtume patekę į kurio nors iš septynių karališkų demonų dvarą. Pati nesupratau, kodėl maniau, kad Rūstumas man surengs lengvą kelionę.

– Ar laukiam, kol atvyks mano sužadėtinis?

Tyla.

Sunerimusi pasimuisčiau.

Dūmai vis dar plaukstėsi pakankamai arti ir trukdė gerai matyti aplinką, o mano demoniškas palydovas atsisakė kalbėti, todėl mano protas kūrė pačius įvairiausius baimingus scenarijus. Žinojau tik tiek, kad kažkur priešais stovi Išdidumas ir iš tiesų ruošiasi pareikšti teisę į savo nuotaką.

Aš atidžiai klausiausi, įsitempusi bandžiau pagauti kiekvieną pro dūmus prasiskverbiantį garsą. Bet kokį. Bet, be mano pašėlusiai besidaužančios širdies, daugiau nieko nebuvo girdėti.

Jokių visą amžinybę kankinamų ir prakeiktųjų klyksmų. Mus supo visiška, bauginanti tyla. Ji slėgė: lyg prieš tūkstantį metų būtų buvę atimtos visos viltys ir telikusi triuškinanti neviltis. Būtų taip lengva pasiduoti, tiesiog atsigulti ir įsileisti tamsą. Ši karalystė buvo lyg atšiauri žiema, išsiskirianti negailestinga puikybe.

O mes dar net neižengėme pro vartus...

Apėmė panika. Taip smarkiai norėjau grįžti į savo miestą – su jūros prisodrintu oru ir vasara besimėgaujantiais žmonėmis, – kad net krūtinę sudiegė. Bet jau buvau priėmusi sprendimą, todėl bet kokiomis aplinkybėmis vis tiek jo laikysiuosi. Kažkur ten vis dar buvo tikrasis Vitorijos žudikas. Tam, kad jį surasčiau, sutikčiau net tūkstantį kartų įžengti pro pragaro vartus. Aplinka pasikeitė, bet ne svarbiausias mano tikslas.

Giliai įkvėpus emocijos nurimo.

Dūmai pagaliau išsisklaidė ir pirmą kartą netrukdomai galėjau apžvelgti požeminį pasaulį.

Buvome vieni oloje, panašioje į tą Palerme, iškilusią virš jūros, iš kurios išvykome, kur beveik prieš du mėnesius iš kaulų sudėlio-
jau ratą ir pirmą kartą iškviečiau Rüstumą, bet kartu ji taip skyrė-
si, kad žvelgiant į šį svetimą kraštovaizdį man net pilvą sudiegė.

Iš kažkur aukštai sruvo sidabriška mėnesiena, sukurdamą
kelis tviskančius šviesos ežerėlius. Nedidelius, bet to užteko, kad
galėčiau įžiūrėti tuščią, uolėtą, šerkšnu žibančią aplinką.

Už keleto metrų stūksojo aukšti, grėsmingi vartai, kažkuo pri-
menantys šalia manęs stovintį tylintį prinčą. Kolonos – jos buvo
išskaptuotos iš vulkaninio stiklo, ant jų buvo vaizduojami žiauriai
kankinami ir žudomi žmonės – įrėmino dvejas duris, pagamintas
vien iš kaukolių. Žmonių. Gyvūnų. Demonų. Vienos buvo raguo-
tos. Kitos su iltimis. Visos trikdančios. Mano dėmesys nukrypo
į tą, kuri, mano nuomone, atstojo rankeną: briedžio kaukolę su
didžiuliais apšerkšnijusiais ragais.

Rüstumas, mano sielą išdavęs galingasis karo demonas, suju-
dėjo. Ta maža irzlumo kibirkštis privertė į jį pašnairuoti. Jo skvar-
bios akys jau buvo įsmeigtos į mane. Jo veide ir vėl mačiau tą patį
šaltį. Troškau išplėsti jam širdį ir ant jos pašokinėti, kad pama-
tyčiau bent kokią emocijų užuominą. Bet kas būtų geriau už tą
ledinį abejingumą, kurį dabar taip tobulai demonstravo.

Vos tik pasitaikė proga, jis iškart manimi pasinaudojo. Buvo
toks savanaudis. Kaip nona ir buvo įspėjusi. Kokia buvau kvaila
manydama priešingai.

Vieną ilgą akimirką spoksojom vienas į kitą.

Čia, požeminio pasaulio šešėliuose, jo tamsaus aukso spalvos
akys žibėjo lyg karūną puošiantys rubinai. Kuo ilgiau mesdami iš-
šūkį likome surėmę žvilgsnius, tuo labiau mano pulsas greitėjo.
Jis dar kiek tvirčiau spustelėjo ranką ir tik tada suvokiau, kad taip

smarkiai gniaužiau jo delną, jog net krumpliai pabalo. Iškart paleidau ir atsitraukiau.

Nebūčiau supratusi, ar jis dėl to suirzo, pralinksmėjo, o gal supyko. Jo veido išraiška vis dar nepasikeitė, atrodė toks pats atitolęs kaip tą akimirką prieš vos kelias minutes, siūlydamas sudaryti sutartį su Išdidumu. Jei tik jis nori, kad dabar tokie būtų mūsų santykiai, aš nieko prieš. Man jo nereikėjo, aš jo nenorėjau. Tiesą sakant, galėčiau jam palinkėti keliauti tiesiai į pragarą, bet mudu abu dabar jame buvome.

Jis stebėjo mane, kol bandžiau surikiuoti savo mintis. Prisi-verčiau būti visiškai rami, nieko nejausti. Žinant, kaip gerai jis sugebėdavo pajusti emocijas, tikriausiai visos mano pastangos buvo bergždžios. Pažvelgiau į jį.

Labai stengiausi prilygti demonų princui, todėl prabilau pačiu išdidžiausiu balsu, kaip tik sugebėjau:

– Spėju, kad čia tie liūdnei pagarsėję pragaro vartai.

Jis tik kilstelėjo tamsų antakį, lyg klausdamas, ar čia buvo geriausia, ką sugebau.

Manyje vis stiprėjančią baimę pakeitė pyktis. Bent jau iš jo buvo kokios naudos.

– Ar velnias jaučiasi pernelyg išdidus ir galingas, kad čia pasitiktų būsimą karalienę? O gal jis baiminasi šaltos ir drėgnos olos?

Rūstumui atsakant, jo šypsena buvo kandi ir piktdžiugiška.

– Čia ne ola. Tik niekieno žemė už Septynių ratų ribos.

Jis uždėjo ranką man ant nugaros ir nusivedė į priekį. Labai apstulbau, kad man taip malonu justi jo prisilietimą, tą švelnų intymumą, todėl neatšlijau. Po kojomis sujudėjo akmenukai, tik nebuvo girdėti jokio garso. Be mūsų balsų, čia nebuvo jokio kito triukšmo, todėl beveik praradau pusiausvyrą. Rūstumas mane sulaukė, o paskui žengėm toliau.

– Į šią vietą net žvaigždės bijo pažvelgti, – sušnabždėjo jis palei ausį, o šiltas jo iškvėptas oras dar labiau pabrėžė čia tvyrantį žvarbumą.

Sudrebėjau.

– Bet ne velnias. Jis traukia tamsą. Kaip ir baimę.

Jis krumpliais perbraukė man per stuburą, todėl oda dar labiau pašiurpo. Sulaikiau kvėpavimą. Grįžtelėjau ir patraukiau jo ranką.

– Vesk mane pas Išdidumą. Man jau įkyrėjo tavo draugija.

Po mumis sudundėjo žemė.

– Tąnakt, kai iš kaulų sudėliotame rate papylei kraujo ir iškvietei mane, išdidumo nebuvo. Tik tavo rūstumas. Tik tavo įniršis.

– Gal ir taip, Jūsų aukštybe, bet aš pasirašiau sutartį su Išdidumo dvaru, ar ne?

Žengiau arčiau, įsibrovus į jo erdvę širdis ėmė daužytis. Jo kūno skleidžiamas karštis apgaubė mane kaip saulės šviesa, buvo toks šiltas ir viliojantis. Priminė namus. Krūtinę pervėrė skausmas: aštrus ir viską užgožiantis. Pasigalandau liežuvį lyg durklą ir nusitaikiau tiesiai į jo ledinę širdį, tikėdamasi pramušti sieną, kurią jis taip meistriškai tarp mūsų pastatė. Visai nesvarbu, klydau ar ne, bet troškau jį įskaudinti taip pat stipriai, kaip mane pribloškė jo apgavystė.

– Nes aš pasirinkau velnią, o ne tave. Kaip dėl to jautiesi? Žinodamas, kad daug mieliau visą amžinybę dalysiuosi lova su monstu, negu vėl susidėsiu su tavimi, Rūstumo princu.

Jo žvilgsnis nuklydo prie mano lūpų ir ten sustojo. Aš pasielgiau taip pat ir jo akys aistringai suliepsnojo. Gal jis to nepripažintų, bet troško mane pabučiuoti. Mano lūpose nušvito piktdžiugiška šypsena: jo šaltas abejingumas pagaliau išgaravo. Pats kaltas, kad dabar aš jam nepasiekiamas.

Jis dar akimirką spoksojo, o tada visiškai ramiai paklausė:

– Pasirinkai velnią?

– Taip.

Dabar stovėjome pakankamai arti, kad jaustume vienas kito kvėpavimą. Nesutikau atsitraukti. Kaip ir jis.

– Jei jau to nori, tai įžengusi į šią karalystę taip ir pasakyk. Tiesą sakant, – iš švarko kišenės išsitraukė savo durklą, – jei jau esi tokia įsitikinusi dėl velnio, gali duoti kraujo priesaiką. Jei nuoširdžiai renkiesi išdidumo nuodėmę, manau, neatsisakysi.

Atsukęs rankeną ištiesė man durklą, akyse įžvelgiau metamą iššūkį. Sugriebiau jo dvaro ašmenis ir prie piršto galiuko prispaudžiau aštrų metalą. Rūstumas susikryžiuavo rankas ant krūtinės ir abejingai mane stebėjo. Jis netikėjo, kad pasiryšiu. Gal dėl visko buvo kaltas nelemtas mano išdidumas, bet man atrodė, kad viduje jaučiu vis stiprėjantį pyktį, todėl prasirėžiau pirštą ir grąžinau gyvate puošią durklą. Jau pasirašiau sutartį su Išdidumu, todėl nebeliko priežasčių dvejoti. Kas padaryta, tas padaryta.

– Aš, Emilija Marija di Karlo, laisva valia renkuosi velnią.

Kraujo lašas nukrenta ant žemės, taip sutvirtindamas mano priesaiką. Sutelkiu dėmesį į Rūstumą. Pačioje jo akių gilumoje kažkas žybtelėjo, bet man dar nespėjus suprasti jis nusisuko. Vėl įsikišo durklą į švarko kišenę ir patraukė prie vartų, o aš viena likau prie niekieno žemės ribos.

Svarsčiau, gal vertėtų sprukti, tik nebuvo kur bėgti.

Dar kartą apsidairiau aplink ir nuskubėjau paskui demoną, sekiau jo žingsniais. Aplėbiau save rankomis bandydama sustabdyti nesiliaujantį drebulį, bet jis tik dar labiau sustiprėjo. Rūstumui nuėjus nebeliko jo kūno šilumos, todėl dabar metalinis korsetas ir vėl ėmė nuožmiai šaldyti mano odą. Jei dar kiek čia

užtruksim, aš mirtinai sušalsiu. Iš paskutiniųjų stengiausi galvoti apie šiltas ir ramias vietas.

Tik kartą gyvenime man yra buvę taip šalta, lankantis Šiaurės Italijoje, bet tada buvau maža ir mėgavausi sniegu. Man viskas atrodė romantiška, o dabar supratau tiesą: šaltis buvo nuostabus ir pavojingas.

Visai kaip mano dabartinis kelionės palydovas.

Dantys kaukšėjo kaip maži plaktukėliai, tai buvo vienintelis tuštumą skrodžiantis garsas.

– Kaip mes galim vienas kitą girdėti?

– Nes aš to noriu.

Arogantiškas šiknius. Virpėdama irzliai iškvėpiau orą. Toks elgesys turėjo parodyti, kokia aš suirzusi, bet baiminausi, kad išsidaviau, kaip man šalta. Retame ore materializavosi sunkus akso-minis apsiaustas ir apgaubė man pečius. Nežinojau, kokią magiją pasitelkęs Rūstumas jį išbūrė, bet man ir nerūpėjo.

Džiaugiausi, kad jis šiltas, ir dar tvirčiau susisiaučiau. Jau žiojauisi padėkoti demonui, bet viduje krūptelėjau ir save sustabdžiau. Rūstumas taip pasielgė ne iš geros valios ar galantiškumo. Įsivaizdavau, jog iš esmės jis taip padarė tik todėl, kad nemirčiau iš šalčio, nes jam buvo likę tiek nedaug iki skirtos misijos įvykdymo.

Jei teisingai prisiminiau, Išdidumui pristatęs mano sielą jis išsilaisvins iš požeminio pasaulio. Kartą jis sakė, kad tai svarbiau už viską.

Kaip jam nepaprastai pasisekė. Jo buvimas čia tuoj baigsis, o manasis tik prasidės. Tam, kad įgyvendintų savo didžiausią troškimą, jam tereikėjo mane išduoti.

Tikėjau, kad pakankamai gerai tą įsisąmoninau.

Rūstumas toliau žingsniavo link laiptų ir į mane daugiau neatsisuko. Prispaudė ranką prie artimiausios kolonos ir sušnabždėjo

žodį nesuprantama kalba, tačiau per tyliai, kad gerai jį išgirsčiau. Iš jo delno pasklido auksinė šviesa ir susigėrė į juodą brangakmenį.

Po akimirkos vartai girgždėdami prasivėrė. Negalėjau matyti, kas už jų, todėl mano protas iškart prikūrė visokių baisybių. Iš demonų princo nesulaukiau jokio oficialaus kvietimo, jis net nepasivargino pažiūrėti, ar seku iš paskos.

Giliai įkvėpusi sukaupiau ryžtą. Visai nesvarbu, kas mūsų laukia, darysiu, ką privalau, ir pasieksiu savo tikslus. Dar labiau susi-
supusi į apsiaustą žengiau į priekį.

Rūstumas stabtelėjo ant požeminio pasaulio slenksčio ir galiausiai teikėsi vėl į mane pažvelgti. Jo veido išraiška buvo dar griežtesnė nei balso tonas, todėl iškart sustojau.

– Turiu įspėti.

– Mes tuoj įžengsim į pragarą, – pašaipiai tariau. – Gal jau kiek vėloka žarstyti išpėjimais.

Tik jo mano žodžiai nepralinksmino.

– Septyniuose ratuose galioja trys taisyklės, kurių privalu laikytis. Pirma, niekada neparodyk, ko iš tiesų bijai.

Aš ir neplanavau.

– Kodėl?

– Šis pasaulis persimainys taip, kad tave kankintų. – Prasižiojau, bet jis kilstelėjo ranką. – Antra, valdyk savo troškimus arba tave apniks lengvai su realybe supainiojamos iliuzijos. Sutikusi Geismą jau patyrei, ką tai reiškia. Čia kiekvienas tavo troškimas taps dešimt kartų stipresnis, ypač įžengus į Nuodėmių koridorių.

– Nuodėmių koridorių.

Tai nebuvo klausimas, bet Rūstumas vis tiek į jį atsakė.

– Į šią karalystę ką tik atvykusios būtybės yra patikrinamos, kad būtų išsiaiškinta, kuris iš karališkųjų dvarų labiausiai tiktų jų

dominuojančiai nuodėmei. Juo eidama patirsi tam tikrą... emociją... išbandymą.

– Pasirašiau sutartį, kad mano siela atitenka Išdidumui. Kodėl reikia tikrinti, kur labiausiai tikčiau?

– Pasistenk kuo ilgiau išgyventi ir pati sužinosi.

Užgniaučiau vis stiprėjantį nerimą. Nona visada įspėdavo, kad blogos naujienos pranešamos po tris, vadinasi, blogiausia dar laukia.

– O trečioji taisyklė yra...

Jo žvilgsnis nukrypo į mano pirštą, kurį anksčiau buvau prasiđūrusi.

– Sudarant kraujo sandėrį su Pragaro princu dera būti labai atsargiai. Ir jokiomis aplinkybėmis nesitark su velniu. Kas jo, tas ir lieka jo. Tik kvailys mestų jam iššūkį ar su juo kovotų.

Sugriežiau dantimis. Akivaizdu, kad jau prasidėjo tikri suktybių žaidimai. Klausydama jo įspėjimų miglotai prisiminiau šeimos kerų knygoje buvusią pastabą ir pasidarė įdomu, iš kur gavome tas žinias. Bet šias mintis nuvijau šalin ir susitelkiau į vis stiprėjantį pyktį.

Akivaizdu, kad naudodamasis savo vardą atspindinčia galia jis tik kurstė mano emocijas. Todėl vis labiau niršau.

– Tau neužteko sutartimi sutvirtinto pasižadėjimo atiduoti sielą. Todėl nusprendei griebtis apgaulės. Bent jau dabar esi patenkintas.

– Vieną dieną suprasi, kad darau tau paslaugą.

Kažin. Įpjautą delną sugniaučiau į kumštį. Rūstumas vėl pažvelgė man į akis, o jo jausmingų lūpų kampučiai vos pakilo. Jis neabejotinai juto mano vis stiprėjantį pyktį.

Vieną dieną, pakankamai greitai, aš priversiu jį už tai sumokėti.